

Cú phen đường dài

Nguyễn Nhung

Gần cuối năm, nhận một lúc ba bốn lá thư từ Việt Nam gửi sang, đầu hấn rối như tơ vò. Những lá thư nhắc nhở bốn phen cho người phương xa, nhớ tới nhiều thứ để nhớ. Trước tiên là nhắc đến những ngày Tết ở quê nhà, khiến những ngày Đông rét ngọt như thế này, gió mùa Đông như thứ gió của ma quỷ khiến kẻ xa quê lại càng nhung nhớ đến thất ruột.

Gì chứ Tết ở quê nhà thì không nơi đâu sánh bằng. Trước tiên là khu chợ Tết, bánh mứt, hoa quả bày tràn cung mây, nhưng những thứ ấy cũng không hấp dẫn bằng cái thú đi chợ hoa ngắm nam thanh nữ tú chen chân trên đường phố, người người quần là áo lượt. Ở quê người chả bao giờ có được những ngày hội đông đảo như thế, mà nếu có thì cũng không tìm đâu ra không khí náo nức mừng Xuân như những buổi chợ Tết ở quê ta. Hấn nhớ hồi ấy đêm giao thừa kéo nhau đi chùa lễ Phật xin xăm, cầu bình an cho cả năm, chen nhau hái lộc khiến các thứ cây quanh chùa bị vật trụi, không khí ấy chỉ ở quê nhà mới có. Bên này chùa chiền, nhà thờ cũng mở cửa làm lễ nghinh Xuân, nhưng đêm ba mươi rét cắt ruột, thò đầu ra gió thổi lồng lộng buốt nhức óc, bao nhiêu không khí ấm áp đầu xuân bay mất biệt. Mấy lần hấn cũng định thu xếp về quê hương ăn Tết một lần với gia đình, nhưng ngoài khoản vé máy bay, món tiền biểu tết và lì xì lại làm hấn khựng ngay ước muốn đó.

Nhận thư nhà, hấn cũng chẳng đủ văn chương hay thú vị để trả lời một lúc những ba bốn lá thư, trong đó ngoài những lời chúc tụng và ao ước sự no đủ, sung sướng cho người ở bên này, cuối cùng kèm theo nhiều ý nhắn gửi rất mông lung mà đầy những nhắc nhở gần xa.

Thôi thì sẵn đầu năm, gọi một cú phen về thăm cả nhà, chúc tụng thế là xong. Lâu nay đi cày tới tằm mặt mũi, hấn ít cầm tới cây bút, tay chân đã cứng còng, ngồi gò gẫm mặt thì giờ rồi cũng chẳng viết được gì. Viết gì người ta cũng không tin, đôi khi hấn thêm hét lên cho nhẹ bớt những lo lắng, những vất vả của cuộc sống hằng ngày bên này, những điều ấy chỉ làm người bên nhà cho là hấn ích kỷ, trốn tránh sự giúp đỡ cha mẹ, anh em.

Hấn sang đây có một mình, hồi mới sang cũng định đi học để có tí bằng cấp làm cần câu cơm cho xứng đáng, nhưng cả một gánh nặng bên nhà, hấn không đành lòng làm ngơ, ăn trợ cấp và theo đuổi việc học. Thôi đành đi làm vậy, ba cọc ba đồng nhưng tháng tháng có tí tiền gửi về giúp đỡ mẹ già, anh em. Được ít lâu thì hấn vướng vào nghiệp yêu, đàn ông ai không phải lấy vợ, sống phải hợp lẽ âm dương của trời đất, rồi còn lý do nữa, đàn ông không vợ tính hay dờ hơi, dễ về châu trời vì con tim thiếu nhịp đập.

Lấy vợ rồi có trăm thứ phải lo, nhất là khi lũ nhóc con ra đời, nỗi vất vả ấy tăng lên gấp năm gấp mười. Aáy là vợ chồng hấn chỉ dám đẻ có hai đứa con, vợ hấn cũng đi làm, hai đứa nhỏ phải gửi nhà trẻ, cho nên khoản tiền gửi trẻ cũng nuốt hết bao nhiêu thu nhập gia đình. Cứ tính toán mãi thì chắc đất nước này sẽ không có nụ cười trẻ thơ, các nhà trường phải đóng cửa, và cuối cùng chỉ còn lại những người lớn sống với nhau mặt mũi đầm đìa như những con khỉ già. Bây giờ hai đứa nhỏ đã lớn, nhưng lớn lại có nỗi lo của lớn, mà nỗi lo này có khi lại còn to bằng mười nỗi lo kia. Tiền lương của hấn nếu tính theo lối Việt Nam thì xem như hấn thuộc hàng tỷ phú, nhưng khoản thuế má xứ này ai có đi làm rồi mới thấy thất kinh, nhất là những thứ “dở thẳng dở thờ” lại càng chết dở. Thà cứ nghèo “tận cùng bằng số” lại được hưởng chút mưa móc của chính phủ, hơn là đi làm để chỉ mỗi việc mua bảo hiểm sức khỏe hấn đã muốn đau tim nín thở.

Riêng việc gửi tiền về Việt Nam, cũng nằm trong nguyên nhân làm gia đình hấn xáo xáo, vì nhu cầu bên nhà thì nhiều, mà sự cung ứng lại không bao giờ đủ. Cho nên mỗi lần nhận thư nhà gửi sang, mặt vợ hấn lại nhăn nhăn, méo xẹo như bánh bao chiều nhúng nước. Vấn đề viện trợ này đã làm vợ chồng hấn gấu ó nhau mãi, những món chi tiêu bất ngờ dồn dập tới ngoài sự trù liệu, hấn lại phải giấu giếm gửi tiền về bên nhà mà không dám nói cho vợ biết. Hấn nhận được thư nhà, đọc xong rồi giấu bống đi. Không phải hấn sợ vợ hay theo đạo “thờ Bà”, nhưng hấn biết có đưa cho vợ coi thì trước tiên nhìn cái bản mặt chăm vằm, nhăn nhó của vợ, hấn cũng khổ tâm lắm. Hấn im lặng và chờ

khi nào tiện thì cứ việc gửi về theo nhu cầu bên kia, còn thì “im lặng là vàng”, không nói năng gì cả cho nhà cửa xào xáo.

Lần này, hấn quyết định phải gọi về bên nhà. Nói hết, kể hết để thông cảm với nỗi khổ của nhau, vì thực ra cuộc sống của mỗi người, có bao giờ lại chỉ toàn những điều may mắn, đẹp đẽ. Cũng tại mấy tay áo gấm về làng “xem hoa đạo kiểng”, nở như bắp rang mà hấn bị vạ lây. Lần đầu đưa vợ con về Việt Nam thăm gia đình, hấn đã gần chết vì nghe mọi người than thở. Chẳng biết bên ấy họ xài tiền ra sao, chứ ân cần đưa một trăm đô la hấn chỉ nhận lại được một lời cảm ơn hờ hững với vẻ mặt buồn buồn. Hấn nghĩ hoài không ra, bên này mỗi khi nhận được chút tiền thưởng của hãng khoảng trăm bạc, hấn đã mừng hóm. Hoá ra không phải vì một trăm nó... nhỏ, chỉ tại sự mơ ước của người ta nó... lớn, mà thành ra món quà tặng bỗng trở nên rất.. ít.

Định mua một cái thẻ điện thoại, nói hết bảy nhiều phút là xong, nhưng mấy lần hấn đã bị lừa khi thời gian quy định là ba mươi phút, hai bên vừa ráp vào được hơn mười lăm phút thì đã nghe báo chỉ còn “zero” đồng, chuẩn bị lời tạm biệt kéo không kịp. Thế là mất đứt mười tỉ, cả hai bên đều ngẩn ngơ vì câu chuyện trao đổi chưa ra ngô khoai gì cả. Thôi hấn cứ sử dụng mấy cú phôn đường dài cho tiện, giá cả có quy định rõ ràng, chỉ phải tội canh chừng đồng hồ vì lúc này thời gian có giá trị tương đương với vàng bạc.

*

Bấm một lúc gần hai chục con số, hấn mới nghe đầu dây bên kia có tiếng chuông reo. Đợi ba, bốn hồi thì một giọng con gái cất lên:

“Alô, alô....”

Đường dây lại bị nhiễu cho nên sau khi cả hai cùng “alô”â thì im bặt. Hấn vội nói to hơn:

“Có ai ở nhà không?”

Bên kia, lại nghe hỏi:

“Xin lỗi ông hỏi ai?”

Hấn mừng rỡ:

“Chú Hùng đây, có ba ở nhà không?”

Đưa con gái reo lên hơn hớ:

“Dạ có, chú chờ ba con một chút. Ba ơi ba, có chú Hùng gọi”.

Bên kia đầu dây im lặng, sau đó thì vẫn giọng đứa cháu gái cất lên:

“Ba con đang tắm, chú chờ chút xíu nghe. Chú khỏe không? Thím và các em khỏe không? Chà, ở bên ăn Tết chắc vui lắm hén chú?”

Hấn nghĩ thầm, vui gì mà vui, đang buồn nẫu ruột đây, nhưng vẫn trả lời:

“Ừ khỏe, khỏe hết, nhưng bên này không có ăn Tết đâu.”

Đứa cháu lại tiếp tục nói:

“Chú nhớ li xì cho tụi con nghe chú. Năm nay em con sắp vô Đại Học, nó phải đóng nhiều tiền lắm.

Hôm rồi ba con có viết thư sang, chú có nhận được không?”

Hấn hừ hừ trong cổ họng, nói hết muốn nói:

“Ừ, có nhận, nhận đủ. Ba tắm xong chưa?”

Con bé eo éo gọi, hấn tưởng tượng ông anh mình mảy còn ướt nhem, quần chiếc khăn lông chạy vội ra khỏi nhà tắm. Bên kia một giọng đàn ông khàn khàn cất lên:

“Alô, Hùng đó hả? Khỏe không em?”

Lại hỏi thăm sức khỏe, mất cha nó mấy phút đồng hồ, từ nãy giờ chỉ để hỏi thăm sức khỏe. Kể ra hấn cũng hơi tệ với anh em, xa cách nhau cả nửa vòng trái đất, ai cũng muốn hỏi thăm nhau về sức khỏe cái đã, như người Mỹ ngày nào cũng gặp nhau, ngày nào cũng hỏi “How are you?”, ngày nào cũng phải trả lời như cái máy, khỏe, khỏe, huống gì lâu lâu hấn mới dám gọi phôn về nhà. Hấn sốt ruột hỏi:

“Mẹ lúc này ra sao? Có ăn uống được không?”

Bên kia đầu dây, giọng ông anh càng thăm nào:

“Mấy tháng nay mẹ không ăn uống gì, mẹ chờ chú về rồi có nhắm mắt mới đành lòng. Chú thu xếp về thăm mẹ được không?”

Hấn nghe vã mồ hôi dù trời cuối Đông lạnh như cắt. Nghĩ tới chuyến về quê lần trước, hai vợ chồng với hai đứa con, hấn bay mất mười mấy ngàn mà vẫn không đủ để quà cáp cho anh em, cháu chít, bạn bè, khiến hấn nghe xa xôi những lời trách móc, cho hấn chỉ là thứ Việt Kiều “kẹo kéo”.

Hắn định nói gì với ông anh mà quên tiết. Bên kia ông anh lại kể:

“Anh đưa mẹ đi nhà thương, thuốc men tốn kém lắm mà cũng chỉ nằm đó, người ta bảo bệnh già, không có thuốc chữa. Chỉ khuyên bà cụ thay đổi chỗ ở nếu có điều kiện.”

Hắn mau mắn nói:

“Thì anh đưa mẹ đi nghỉ mát ngoài Vũng Tàu, Long Hải gì đó.”

Bên kia ông anh như vớ được vàng:

“Ừ, anh cũng định nói với chú điều đó, nhưng ngại em từ chối.”

Hắn ngạc nhiên:

“Từ chối cái gì, em đâu có biết gì mà hỏi?”

Ông anh dù dừ một chút rồi thờ ra:

“Đó, vậy là chú bằng lòng nghe. Anh định ra ngoài đó mua cái nhà nho nhỏ cho mẹ ở. Vùng biển khí hậu tốt lắm em ơi. Sài Gòn bây giờ nhà cửa chật chội, người đông đúc, xe cộ như nêm, muốn băng qua đường đợi nửa tiếng đồng hồ chưa sang được. Mẹ không có không khí để thở, tiền chú gửi về chỉ lo đủ trả tiền bác sĩ. Bà ho hoài, chỉ có ra ngoài ấy...”

Hắn giựt mình, đúng là tự nhiên chuyện này lại chạy ra chuyện kia. Hắn vội nói:

“Chứ không phải chỉ ra đó nghỉ ngơi rồi khi nào khỏe thì về sao? Ồ, nhà cửa Vũng Tàu mắc lắm, em đâu có tiền, vớ lại...”

Hắn định nói cái chuyện hồi nãy hắn quên, ông anh đã cắt đứt giòng tư tưởng của hắn:

“Em tiếc với mẹ làm gì. Mình chỉ có một mẹ thôi mà, mai một mẹ chết đi còn tìm đâu ra mẹ để mà báo hiếu. Anh biết có một chỗ đất lý tưởng mà lại rẻ lắm, ở ngay Long Thành thôi, chỗ này khí hậu tốt có thể lập vườn trồng cây ăn trái. Chú có mua thì cũng là của chú, sau này về quê có nơi nghỉ ngơi an hưởng tuổi già.”

Hắn nghĩ thầm trong bụng, “chả biết có sống được tới già để mà an hưởng không”. Hắn đang sắp chết dở đây, kinh tế tuột dốc, việc làm từ từ giảm bớt, mới tuần trước lão “manager” đã cho một số người ở nhà ăn tiền thất nghiệp, không hiểu chừng nào thì tới lượt hắn. Hắn sợ nhất cái cảnh vừa sáng sớm, chưa bước chân vào xưởng đã có người chặn đường mời lên văn phòng nói chuyện. Chuyện gì thì ai cũng biết, đó là cái lễ “farewell” rất âm thầm như đưa một cái áo quan ra nghĩa địa.

Hắn thờ dài, mắt liếc nhìn đồng hồ:

“Đạo này kinh tế khó khăn, em chẳng tính được chuyện gì đâu. Nếu mẹ không khỏe, anh đưa cụ lên Đà Lạt nhờ chị Ba trông hộ, tháng tháng em gửi tiền về để chị ấy lo”.

Giọng ông anh có vẻ buồn phiền:

“Chú nói thế sao được. Tôi là con trai thì phải lo cho mẹ chứ! Nó là con gái, đã lấy chồng, con mình đã vậy còn con rể thì sao?”

Hắn chẳng hơi đâu cãi lý với ông anh lúc này. Con nào chả con, hễ có tiền thì đứa nào chả muốn rước mẹ về phụng dưỡng. Bên kia đầu dây, ông anh đổi đề tài như chớp:

“Thôi chuyện ấy tính sau, tạm thời chú cứ lo gửi tiền về để thuốc men, săn sóc cho mẹ là đủ rồi. Bây giờ còn chuyện này nữa, chú có định làm mai cho cháu gái “rượu” của chú không nào? Bây giờ người ta “bình” bằng cách đó, đi nhanh lắm chú ơi!”

Hắn nhăn nhó lắc đầu, nhưng qua đường dây điện thoại, ông anh làm gì thấy được bộ mặt như khi ăn gừng của hắn. Ông anh thao thao tiếp tục câu chuyện:

“Có người đề nghị về kết hôn với cháu, chỉ lấy mười lăm ngàn thôi. Anh định bàn với chú, nếu người ta mang được cháu đi, chú ứng cho anh cái khoản tiền ấy nhé. Cháu nó đi được nó cũng mang ơn chú, vớ lại chỉ mười lăm ngàn chứ đâu có bao nhiêu, sau này nó làm ăn khấm khá, nó sẽ trả lại chú.”

Giữa lúc đang lo sốt vó vì viễn ảnh thất nghiệp tới nơi, nghe ông anh nói mười lăm ngàn một cách thản nhiên, hắn cứ vờ cả mờ hồi. Hắn nói:

“Không ổn đâu anh, coi chừng bị chúng lừa mà tiêu cả chì lẫn chài đấy. Anh bảo cháu ở bên ấy hễ thương ai thì lấy người ấy, lấy nhau phải vì tình chứ không đem tình yêu mà đùa giỡn kiểu ấy. Hiện giờ...”

Hắn chưa kịp nói hết ý thì tiếng ông anh đã đầy về hờn giận:

“Bên này cả nhà trông mong vào chú, mà hễ nói việc gì chú cũng bàn ra. Thôi, còn mẹ đấy, chú không gửi tiền về để lo cho mẹ thì bên này anh cũng phải lo, nhưng nếu có con ăn sung mặc sướng, nhà cao cửa rộng, còn mẹ thì thiếu thốn trăm bề, chú tính làm sao thì tính.”

Hắn định vặc lên với ông anh, nhưng chẳng lẽ gọi phôn về chúc Tết, anh em lại cãi nhau. Hơn nữa, tính hắn vốn hiền lành, lại ưa giấu kín cái khổ một mình, cho nên nghe ông anh hờn trách, hắn chỉ im lặng. Bên kia ông anh hình như cũng giận hờn im lặng, bên này hắn sốt ruột nhìn đồng hồ, này giờ cũng mất đến gần ba mươi phút. Cuối cùng, hắn lên tiếng:

“Chuyện lo cho mẹ thì em không từ chối, nhưng những chuyện vợ vẫn khác em không có khả năng, anh có trách em cũng chịu.”

Thấy không ép được ông em chuyện ấy, ông anh đành chuyển sang chuyện khác:

“Thằng Út năm nay lên đại học. Nhà xa, nó cần cái xế nổ, chỉ độ hai ngàn thôi, chú cho cháu cái xe đi học vậy.”

Thế là chuyện này để ra chuyện kia, hắn thấy đời mình như vương hết món nợ này đến món nợ khác. Nhưng này giờ hai ba vấn đề hắn đều từ chối, nay lại tiếp tục từ chối nữa, hắn thấy có vẻ kỳ cục quá. Hắn tìm cách hoãn binh:

“Thông thả rồi em tính, bên này ...”

Có tiếng cười ha hả của ông anh từ bên kia đầu dây vọng sang:

“Chú bằng lòng cho cháu rồi nha! Xa xôi quá, chứ ở gần chắc chú cho cháu luôn chiếc xe hơi chứ tiếc gì.”

Hắn cũng ừ ào bừa đi, nhưng bây giờ ruột rối như mớ bòng bong. Đang nói chuyện với ông anh mà hắn lại nghĩ vớ đến chuyện “lay off”. Người ta cũng đã xa gần thông báo cho nhân viên hay là công việc đã đến lúc kiệt quệ, cố gắng một hai tuần nữa là hắn có thể ở nhà đi xin tiền thất nghiệp.

Hắn hừ hừ trong cổ họng như bị mắc nghẹn. Nói gì chuyện ở gần, chính vì ở xa mà hắn mới khổ như thế, bởi vì chẳng ai nhìn thấy những cái lo của hắn, những cái trời ơi từ trên trời rơi xuống nơi xứ này, nhu cầu thì lại không đơn giản như ở quê nhà. Nếu ở Việt Nam, chỉ cần 200 đô đã thấy phong lưu rồi, nhưng ở đây mọi sự không đơn giản như vậy. Tiền nhà không trả được là mất, tiền xe không trả là đi bộ, và nếu việc, nhà, xe đều mất thì hắn có cơ hội mất luôn nhiều thứ nữa, kể cả vợ con. Hai vợ chồng đi làm, hắn mới đủ xoay sở để mua nhà, mua xe, dư chút đỉnh đẩy vào tiền thuế má hằng năm và mục sửa chữa nhà cửa. Chưa kể hai đứa con đang đi học, một đứa sắp vào đại học, cũng đang cần một chiếc xe, hắn cũng chỉ dám nghĩ đến việc mua một cái “used-car” cho thằng nhỏ, nhưng khoản bảo hiểm thấy đã toát mồ hôi trán. Vụ lút vừa qua bảo hiểm nhà, xe cứ thế nhảy vọt như điều gặp gió, cơ khổ là không dám tiết kiệm những khoản này, chỉ vì trăm thứ “nhỡ” có thể xảy tới.

Hắn dáo dác nhìn đồng hồ, hơn nữa tiếng vàng bạc qua đi nhanh như chớp, bên kia đầu dây ông anh vẫn không ngớt than thở vài chứng bệnh của tuổi già. Hắn cũng chỉ ậm ừ cho qua, bởi vì chính hắn đây ngoài những thứ bệnh thể xác có nguyên nhân hẳn hoi, còn có thứ bệnh phiền, bệnh lo mà hắn chưa có người để chia sẻ. Bên kia đầu dây, đã có tiếng chuyển máy điện thoại:

“Em nói chuyện với chị hai nghe!”

Hắn nhìn đồng hồ. Bỏ mẹ rồi, này giờ hắn chưa chấm dứt được câu chuyện với ông anh thì lại sang bà chị, chưa kể không nói chuyện được với bà mẹ vì tai cụ nghễnh ngãng. Không nói cũng không được, bên kia đầu dây một giọng phụ nữ rề rề vọng sang:

“Chú khoẻ hả chú?”

Hắn nghĩ bụng: “Lại khoẻ, này giờ mất nhiều thì giờ cho cái vụ hỏi thăm sức khoẻ này.”, nhưng hắn cũng lịch sự trả lời:

“Cám ơn chị, em vẫn bình thường, còn chị thế nào?”

Như chớp được cơ hội, bà chị bắt đầu rí rả vào máy:

“Đau nhiều lắm chú ơi, đêm ít khi ngủ được, mà tới bữa cũng chẳng muốn ăn cơm.”

Hắn nhớ tới lần về thăm nhà mấy năm trước, hắn đã ngạc nhiên khi cả nhà suốt ngày ngồi dán vào cái truyền hình coi phim bộ, rồi ăn uống lai rai, chiếc bánh giò, đĩa bánh cuốn, ly cà phê sữa đá, cứ thế mà bồi dưỡng khi bận bịu theo dõi những màn chưởng mà lại có tý tình cảm ướm át lâm ly Trung Hoa trên màn ảnh. Tối bữa, mâm cơm dọn lên thì bụng đã ứ hự, còn ăn vào đâu được. Đêm hai ba giờ sáng vẫn mãi mê theo dõi các màn gay cấn trong phim, chưa kể còn sụt sịt khóc theo nhân vật chính của phim đang gặp cảnh hoạn nạn trên bước đường giang hồ, lưu lạc. Giá họ thấy được nổi vất vả mà khóc cho thằng em bên này một tý, mùa Đông dầm mình trong tuyết lạnh để đi làm, mùa hè nắng chang chang đốt cháy da thịt, chưa kể nhiều thứ kèn cựa, bon chen làm hắn nhiều khi muốn chảy nước mắt. Cả nhà bên ấy hầu như cứ dựa vào hắn, bao nhiêu năm rồi nhà nước vẫn chẳng ôn

định được đời sống “thăng dân”, hờ ra lại gọi “khúc ruột ngàn dặm” kéo cái ruột dài ra nổi nửa quả địa cầu. Hấn rầu lắm, chả biết nhà người ta thế nào, chứ nhà hấn ai cũng than khổ, đến nỗi từ hôm ấy đến nay trở lại Mỹ, mỗi lần nhận được thư bên kia nhắc nhở gửi tiền, vợ hấn lại chì chiết mãi. Hấn cũng nói theo cho có chuyện:

“Bây giờ già cả rồi, chẳng ai mà không bệnh này bệnh nọ. Em cũng vậy chị ơi, phải đi cày từ mờ sáng đến chiều tối, chả thấy mặt trời đâu. Bây giờ lại...”

Hấn đang định nói cái chuyện hấn cần nói từ lúc gọi cú phôn đường dài về Việt Nam, nhưng bà chị đã cướp lời:

“Bên ấy chú có thứ thuốc gì uống cho ăn được, ngủ được, mua gửi về cho anh chị một ít. Hay là cứ gửi tiền về đây chị mua cũng có, chẳng mất công chú gửi để tốn tiền cước phí, bên này bây giờ cái gì cũng sẵn, chỉ ngặt không có tiền thôi. Nãy giờ, anh đã nói chuyện với chú hết rồi chứ? Thằng nhỏ đến hè này lên đại học rồi, chèn ơi sau này nó cũng thông minh giỏi giang như chú vậy, chị mong chú mang được các cháu qua bên đó hết thì đúng là nhà mình có phước. Để chị nói cháu đi coi xe lần lần, đợi chú gửi cho là cháu nó mua ngay. Tội nhỏ bên này tội nghiệp lắm, không được bằng mấy em bên đó đâu, đứa nào cũng lên xe xuống ngựa....”

Hấn nghe mà muốn rụng tim vì sợ. Thế là khi không khi không hấn mắc thêm một món nợ. Mắc một món nợ chỉ vì không nói thẳng được điều hấn muốn nói. Bây giờ thì hấn sợ những cú phôn đường dài, vì chính nó cũng là món nợ mà hấn phải thanh toán khi cái “bill” điện thoại gửi về, hấn sẽ bị vợ căn nhắc là “nói gì mà nói lảm thế!”

Hấn lại nhìn đồng hồ. Cần phải học tính dứt khoát của người Mỹ đi là vừa, nãy giờ hấn đã để tình cảm lấn áp tính thực tế quá nhiều, khiến hấn cả đời điêu đứng vì hai chữ tình cảm. Một tiếng đồng hồ vàng bạc qua đi, hấn vội vã nói mấy câu từ biệt và hỏi thăm sức khỏe của mẹ già một lần nữa, chỉ biết ừ ào vì những lời dạn dò của bên kia. Hình như hấn chả kịp nói gì, vì người bên đầu dây cứ thao thao bất tận không cần biết là hấn có sốt ruột không.

Đặt chiếc máy điện thoại xuống, hấn thấy nhẹ cả người. Đúng một giờ đồng hồ vàng bạc trôi qua, thôi kệ, năm hết Tết đến chỉ nói nhiều có một bận. Nhưng hấn bỗng nhớ ra có một điều hấn cần nói mà chưa nói được, “hấn sắp thất nghiệp rồi!”